

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ה
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: הודאה לה'

פרשת מטות מסעי

בס"ד | גיליון מס' 338

כיצד 'נולדו' שתי מצוות חדשות ליהודי בן 25?

אלה מסעי (ל"ג, א)

אבל אם אדם לא ממנף את הקושי להודאה, ובוחר לחיות את הקושי ולא לראות בו את נקודות האור ולהודות עליהן - אין את הכח השמימי שיוביל להיטיב את מצבו!

אחים יקרים, כשילד לא מרגיש טוב זה קשה, אבל יש לנו ילד! כשהפרנסה אינה מספקת, זה נראה כי יש לנו משפחה שדורשת את שלה! כשיש קושי חברתי, זו הוכחה לכך שיש לנו חברים! וכן הלאה! - - -

בכל קושי יש טוב, בכל חושך יש אור. אם אנו רוצים להתמודד ולהתגבר - הבה נפנה זרקור אל החלקים הטובים, אל נקודות האור, ונודה עליהן מקרב לב. וככל שנעשה זאת מעומק הלב ובכל מצב - כך נזכה שה' יאיר את חיינו ויתן לנו סיבות נוספות להודות לו תמיד!

השירה שייתרה את הניתוח...

רגע השיא של הסיפור הבא, מתרחש 6 שנים לאחר תחילתו. אבל כדי להגיע לרגע השיא, ובכדי להבין כיצד יתן הנס ופלא הזה, עלינו לשוב שש שנים לאחור...

ר' יעקב פרל היה אז אברך צעיר, בשנה הראשונה לנישואיו. את החלומות הוורודים על חיי נחת נפלאים, קידם כאב גב שהלך וגבר. הוא החל ללכת כפוף, עד שמי שהלך מאחוריו, בהיותו צעיר בן 19, חשב כי התחלפו המספרים, והוא בן 91... רופא אבחן כי מדובר בפריצת דיסק והמליץ על ניתוח, אבל ר' יעקב הבין גם הבין את הסיכונים, שכן ניתוח בעמוד השדרה הוא לא עניין פשוט או פשוט, והשלכותיו עלולות להיות קשות והרסניות לאורך ימים...

בשלב זה המליץ הרופא כי ר' יעקב יימנע מנשיאת כל משא, ובכלל זה אפילו דלי מים. כלומר - אין לשאת קניות הביתה, אין לסחוב משקל כל שהוא. זו הגבלה שאינה קלה כלל - בטח לאדם צעיר שעוד לא מלאו לו עשרים שנה! אבל אין ברירה אחרת. ר' יעקב קיבל על עצמו את רוע הגזירה וחשק שפתיים...

בבית הכנסת המקומי פגש ידיד, ר' חיים משה בריון, שביקש לעודד אותו לנוכח הקושי העובר עליו, וסיפר לו מעשה ממקור ראשון, על יהודי שנסע לארצות הברית לצורך טיפול בעיניו, ובהגיעו אל הרופא - הזדעזע הרופא מצב העיניים, וקבע על אתר כי עין אחת יצאה מכלל שימוש ותתעורר בעוד מספר ימים, ויש לנתח בדחיפות את העין השנייה כדי להצילה... הלה היה המום, הוא לא האמין שמצב בריאות עיניו הידרדר עד כדי כך, ובחר בדרך מקורית...

הוא ביקש מהרופא פסק זמן למחשבה, וכנס לבית כנסת סמוך שהיה ריק באותה שעה, ומול ארון הקודש התחיל להודות ולהלל לה' על כל הטובות שגמל עמו עד היום, כשהוא מונה את כל האיברים - מכף רגל ועד קדקוד - הפועלים כתיקנם, ורק לאחר שהודה עליהם מקרב לב במשך כשלוש שעות, ביקש שבפעם הבאה - יודה גם על שתי עיניים פעילות ובריאות...

זה היה נראה כדמיון. ששתי עיניו יפעלו בבריאות איתנה? - איך זה יתכן?! והלא הרופא קבע כי עין אחת מושבתת לעולם, והעין השנייה זקוקה לניתוח דחוף?! - שאלות טובות ונכונות, אבל כל אלה לא הפריעו לתפילה. לאחר שלוש שעות הודאה לה', הוא ביקש בקשה שנראתה לא סבירה, וקיווה לטוב...

הוא שב אל הרופא, וביקש להיבדק שנית. הרופא בדק שוב, ויצא קצת נבוך ומבולבל. 'אני לא יודע, אבל פתאום אני רואה דברים אחרים. נמתין עם הניתוח כמה ימים', אמר הרופא, ואת ההמשך אתם יכולים להבין לבד: תוך כמה ימים התייתר הצורך בניתוח, ושתי העיניים שבו לתפקד נאמנה, כשהיהודי הלז למד לברך 'פוקח עוורים' ככוונה יתירה, שכן היה מועמד להפוך לעיוור וקיבל את עיניו במתנה...

מסלול החיים של האדם בעולם הזה, הוא רצוף קשיים ומהמורות, אתגרים ונסיונות. מדי יום ביומו מתמודד כל אחד מאיתנו עם בעיות וקשיים שונים שמירוף החיים מספק לו, והוא נדרש להתגבר עליהם ולהמשיך קדימה. לא תמיד זה קל, ולכן כולנו מבקשים למצוא את הדרך הנכונה להתמודד עם הקשיים הללו, להגיב נכון בעת קושי, לצאת מחוזקים מכל שעת מצוקה.

העניין הוא, שאנחנו לא הראשונים שכך נראים חיינו. למעשה, בהיסטוריה היהודית, החל מאבותינו אברהם יצחק ויעקב, בואכה השבטים, הנביאים והמלכים, ועד לרבותינו גדולי הדורות האחרונים, כולם עברו את אותו הדבר, התמודדו עם בעיות לאורך חייהם. מהם שהקשיים שלהם מתוארים בהרחבה, מהם שהאתגרים שניצבו לפניהם נכתבו בקצרה - הצד השווה שבכולם, שחיהם לא התנהלו על מי מגוחות, תמיד היו להם קשיים ומהמורות, והם נדרשו להתגבר ולהתמודד.

בספר התהלים, עם תחילתו - בפרק ג, ישנו מזמור שבמבט ראשון קשה להבין אותו, וכותרתו 'מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו'. הבה נתבונן לרגע: דוד המלך הוא מלך ישראל, מלך! - על כל המשמעויות הנלוות לכך, והנה קם בנו, איש צעיר לימים, ובוודג באבא, מורד במלכותו! בן שלו, עצמו ובשרו, קם עליו ומורד בו, דוד המלך נאלץ לברוח מפניו כדי להציל את חייו, שומו שמיים!

זו שעת קושי שאיננו יכולים לתאר לעצמנו בכלל, איש מאיתנו לא היה מלך, ואינו יכול להבין את עומק האכזבה, תחושת העלבון, ההשפלה הנוראית. כשאבא, שהוא מלך ישראל הגדול והחזק, נאלץ להימלט מפני בנו. ואז, במקום תחושות תסכול ואכזבה, זעקות שבר וכאב וכל כיצא באלה, דוד המלך מגלה את דרך ההתמודדות הטובה ביותר, ופוצח:

'מזמור לדוד' - הוא שר, מנגן! מודה לה' הטוב, משבח אותו 'אתה השם מגן בעדי, כבודי ומרים ראשי' - כלומר, הוא לוקח את עת הקושי הבלתי נסבל הזה, את הרגעים הכל כך נוראיים בחייו, ומרומם אותם לשיר ושבח לבורא עולם, מתמודד איתם בהופכו אותם לרגעי הודאה ושירה לקדוש ברוך הוא! כן כן, דוד המלך חושף בפניו את הדרך להתמודד עם הקשיים שלנו - להודות לה', שוב ושוב, על מה שטוב, על מה שנראה פחות טוב, על הכל, זו דרך ההתמודדות!

גם בראשית פרשת 'מסעי' אותה אנו קוראים השבוע, מגלה רש"י את הסיבה לכך שכל תחנונות המסעות הוזכרו בפרוטרוט, ומסביר שהעניין הוא לגלות את חסדי הבורא בתוך כדי מסע בני ישראל במדבר. כלומר, בני ישראל עוברים את המדבר, ארץ ציה ושוממה. 40 שנה הם מטולטלים ממקום למקום, חיים באוהלים, עוברים מתחנה לתחנה בדרכם לארץ המובטחת. זה לבטח לא קל, ודווקא לכך:

כשלא קל - זה הזמן לציין את חסדי הבורא, לשבח אותו ולהודות לו. לראות את נקודות האור בתוככי המסע החשוך, להיצמד אליהן ולהודות עליהן מקרב לב. לא כי זה קל או פשוט, אלא כי זו הדרך הנכונה והטובה ביותר להתגבר, להתמודד, לצאת מחוזקים מכל רגע של קושי!

אחים יקרים, הבה ניקח עימנו את המסר הזה למסע שלנו בחיים. לכולנו יש מעת לעת קשיים, שיבושים, תקלות, כאבי גוף ונפש. החיים הם לא טיול בערוגות פרחים, יש על הדרך לא מעט קוצים ודרדרים שעוקצים ומכאיבים. אופן ההתמודדות הטוב ביותר הוא לראות את החלקים הטובים, להתבונן תוך כדי הקשיים בחסדי ה' שברא אותם, ולהודות עליהם מקרב הלב!

זו לא רק דרך סגולית, אלא יש בה גם הגיון: כי כשאדם מודה בתוככי הקושי, כשהוא רואה את הטוב גם כשהוא ניצב בעומק הכאב - משמים אומרים לו 'אם זה טוב ואתה מודה על זה, הבה נראה לך מה זה טוב באמת...' - ומעניקים לו טוב מלא ומושלם.

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטובל לעילוי נשמת
הרה"ח רבי פתחה סעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רזנברג
מקני חסידי בעלזא, נעקה"ש בשנת הזעם - י"ג בסיון תש"ד

נא להתחזק באמירת ברכת 'אשר יצר' בכוונה
לרפואת הר"ר יקותיאל בן מלכה הי"ו
לרפ"ש בתושחי בקרוב ממש

לעילוי נשמת
ר' שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

ככל הסיפור הזה סיפר הרב ברוין לר' יעקב פרל, והמליץ לו לאמץ את השיטה. גם הוא טובל מכאב גופני, גם עליו 'מאיימים' בניתוח סבוכ שאחריתו מי ישרונו. זה הזמן להודות לה, ובכח ההודאה לפעול את הישועה!

ר' יעקב בחר בדרך הזו, והקדיש כמה דקות מדי יום להודות לה' על האיברים הבריאים שבגופו, על הגב שהיה תקין כמעט עשרים שנה, ועל כך שלבטח עוד יחזור ויהיה תקין כבר בקרוב. זה לא היה קל, זה דרש ממנו להפוך את מהלך מחשבתו מן הקצה אל הקצה, אולם עם הזמן הצליח במשימה, ועד מהרה בקעה התודה מעומק לבו...

ועוד משהו קרה עם הזמן: הגב הלך והתיישר, הכאבים הלכו ונעלמו. הוא קיבל על עצמו קבלה טובה שלא לשוחח כשהוא עטור בתפילין, והכאבים חלפו לגמרי. האיום שלא יוכל להרים משאות התפוגג ונעלם לו, והוא החל לעבוד בעבודה הדורשת נשיאת משאות כבדים, כשהגב פעיל ותקין, והוא מודה על כך בכל לב!

האצבעות שנולדו מחדש, נגד כל הסיכויים!

הסיפור האמור, הוא בגדר הקדמה מתחייבת לסיפור הבא, שהוא לא יאומן ממש, ובשל כך מצורפות כאן אסמכתאות מצולמות...

שש שנים חלפו, ור' יעקב, בחודש שבט תש"פ, הוא כבר אברך בן 25, העובד בדפוס גדול במישור אדומים שבפרוודור ירושלים, מפקח על אחת המכונות האימתניות. ספר שנפל אל מתחת המכונה גרם לו להתכופף כדי להרימו, ובגבו התקין - זו משימה פשוטה. כשהזדקף, נתחבו שתיים מאצבעותיו אל תוככי המכונה, וגלגלי השיניים המתגלגלים במהירות קטעו אותן והמשיכו במירוץ...

הכאבים היו נוראים, אבל הקול היוצא מפיו של ר' יעקב פרל נשמע כלקוח מעולמות אחרים. הוא לא צועק 'איי', איננו נזעק בצעקות אימים, לא 'הצילו' ולא 'אמבולנס'... הוא עומד ומביט בידו הימנית שותתת הדם ששתי אצבעות ממנה מושלכות על הרצפה. ומתוך ייסורים נוראים הוא אומר את פרק ק' שבתהלים: 'מוזמר לתודה!'

דמעות הכאב וההודאה מתערבבות יחדיו, כשר' יעקב אומר בהתרגשות: 'אני מודה לך, ריבונו של עולם, על עשרים וחמש שנה בהן היו כל איבריי שלימים, מודה לך על שלקחת ממני חלק מהם לטובתי, ומודה לך כבר עתה על שאתה עתיד להחזירם לי!', ולא נשמעת מפיו ולו אנחה אחת, רק הודאה לה' מעומק הלב!

הפועל שניצב על ידו, חבש במגבת נקיה את אצבעותיו הכרותות, ויצא בדהרה לבית החולים 'הדסה' בהר הצופים. בדרכו, ותוך כדי כאבים נוראיים כשהוא מחזיק שתי אצבעות כרותות בידיו, התקשר ר' יעקב לאמו ובישר לה בפשטות שלפני 25 שנים נתן לו ה' עשר אצבעות, ועל כך הוא מודה לו מאוד, ועתה החליט לקחת 2 מהן בחזרה... וגם על כך הוא מודה לו מאוד מאוד!

האם הבינה את חומרת המצב, ואף שבנה דיבר בשלווה, היא כבר מכירה אותו, הוא תמיד מודה לה', על כל מה שקורה... היא מירה להר הצופים ללוותו ברגעי הטיפול, וכשהגיעה - ראתה כי הרופאים בעיצומו של ההסבר המפורט, לפיו כל אצבע בנויה משלוש עצמות, והאצבעות שנקטעו לו - נקטעו באמצע העצם האמצעית. הטיפול המומלץ הוא לחתוך את פיסת העצם שנותרה, לכסות את המקום הקטוע בעור, ואז מכל אצבע קטועה יישאר רק השליש הצמוד לכף היד, הסבירו.

ר' יעקב לא הסכים. 'אני מכבד את דעתכם, אמר בנימוס, אבל אני לא בוחר לקטוע עוד חלקים מהאצבעות, כשם שלא בחרתי לקטוע את מה שכבר נקטע. בורא עולם, אבא הטוב שבשמים, קטע את האצבעות, והוא בחר לקטוע אותן במקום בו רצה. אני לא מתלונן, אלא מודה לו בכל לב על כל מה שגמל עמי, כולל העבודה שהעצם נקטעה בדיק היכן שהיא נקטעה. ולכן, אני מוותר על הטיפול המוצע, ורק מבקש שתנסו לחבר בחזרה את החלקים הקטועים...'

הרופאים נדו בראשם בחמלה. מסכן, מרוב כאב וייסורים השתבשה עליו דעתו. וכי אינו יודע כי מי שנקטעו אצבעותיו רח"ל, נותר בעל מום כל מי חיינו מאחוריי גבו דיברו עם אמו. ואמרו לה כי בכוננתם להזיק לר' יעקב זריקת הרגעה. אין ספק כי מוחו בל עמו, אם הוא מדמיין שתצמחנה לו אצבעות חדשות. ור' יעקב, שהיטיב לשמוע את הדיבורים שמאחוריו, עמד איתן על דעתו לבל יבוצע טיפול שהוא נגד רצונו, וביקש טיפול שיחבר את האצבעות בחזרה...

מול עקשנותו העקבית, הנמשכת למרות כאביו הקשים ונתמכת בדברי הודאה לה' על החסד הגדול בקטיעת האצבע באמצע העצם דווקא, החליטו הרופאים לשלוח את צילום האצבעות הקטועות לכל המומחים בארץ, בנסיון למצוא את הטיפול שאיכשהו יעמוד בקנה אחד עם רצונו המטופל... ואכן, אחד הרופאים מבית חולים מרוחק הגיב וכתב, כי יש טכניקה נסיונית שיש לה סיכוי לחבר את האצבעות ללא קטיעת העצם, ואדרבה, הם מחפשים משהו שמוכן להתנדב לניסוי כזה על גופו...

הטיפול בפציעה של ר' יעקב הפך לאירוע לימודי. עשרות סטודנטים נקראו אל חדר הניתוח כדי לחזות בשלבי העבודה בזמן אמת. ר' יעקב הביט כיצד מטפלים באצבעות שלו, ווידא שהעצם החלקית הקיימת נשארת על מקומה. במשך כל זמן הטיפול נשא עיניו כלפי מעלה, משבח ומודה בכל השבחים השגורים על פיו, מזמר 'מזמור לתודה' ללא הרף, כשהרופאים והסטודנטים סביבו בטוחים שהשתבשה עליו דעתו. איך יתכן שהוא מחייך ומודה לנוכח אירוע שכזה?!

לאחר כמחצית היממה של טיפול, שוחרר ר' יעקב לביתו, כשאצבעותיו חבושות היטב. הוא מגיע לבית הכנסת, וחבריו מנחמים אותו על האסון שקרה, לא נעים לאבד שתי אצבעות כבר בגיל 25... ור' יעקב, רוח אחרת עמו - כולו נתון בהודאה ושבח לקדוש ברוך הוא על כל האיברים הפעילים כראוי עד תמול שלשום, וגם על הקטיעה בשתי האצבעות...

חודשיים ימים חולפים, כשר' יעקב מבקר בתדירות אצל הרופא, שמחליף את התחבושת ומורח משחות שונות. במשך רוב הזמן הוא חש כאבי תופת, לילות כימים עוברים עליו ללא שינה וללא מרגוע לייסוריו. ועל הכל הוא ממשיך להודות, מודה לה' על הנסיון, על הקושי, על מה שנשאר מהיד, על מה שנשאר מהאצבעות, ועל האצבעות שעוד ייצצו מחדש ויבראו - למרות שהסיכויים לכך אפסיים - לדברי הרופאים...

ביום חמישי ח' בניסן תש"פ, מוזמן ר' יעקב פרל לביקורת. עם ישראל מנקה את הבתים, הכל מסוגרים מאימת הנגיף, 'מקדם ההדבקה' הוא נושא השיחה המצוי, ור' יעקב שקוע בהודאה לה' על האצבעות החבושות, ומגיע לבית החולים כשמיסכה מעטרת את פניו.

הרופא מסיר את התחבושת, מנקה בעדינות את הדבק, ומסיר שכבות של לכלוך ושאריות של משחה. מול עיניו הנדהמות מתגלות אצבעות שלמות.

אצבעות שלמות!

העצם האמצעית שבכל אחת מהאצבעות הושלמה, ומעליה צמחה עצם נוספת, לבושה גם היא בעור, בבשר ובגידים, כולל ציפורן! שתי אצבעות חדשות לגמרי, בריאות וטריות!

ר' יעקב זוקף את אצבעות ידו, המעידות כאלף עדים ויותר כי רק בורא עולם לבדו פועל גבורות ובורא רפואות, המחדש בטובו בכל יום מעשי בראשית, ובכלל זה אצבעות קטועות. הרופאים מכנים את אצבעותיו 'אצבע אלוקים', פשוט כי אלו אצבעות שה' ברא מחדש, בנס פלאי ובלתי נתפס!

ככל הסיפור המדהים הזה שמענו מר' יעקב בעצמו, שסיפורו התפרסם לאחרונה בגיליון 'השגחה פרטית'. כדי לאמת את הסיפור המופתי, ביקשנו אסמכתאות.

הרי זה לא יכול להיות! זה נס של ממש בימינו! ור' יעקב, בשלוות נפש, שלח לנו את האבחנה הרפואית הראשונית, ואת תמונת אצבעותיו כיום. זה לא דמיון, זו המציאות! אחים יקרים, סיפורו של ר' יעקב, שמתחיל בגבו הזקוף ועובר לאצבעותיו השלמות, מהווה עבור כולנו אות ומופת. לכולנו יש רגעי משבר, ברמות קושי כאלה ואחרות. קטיעת אצבעות היא שיא של קושי, אבל את שיטת ההודאה כדאי לאמץ גם בקשיים קלים יותר...

בכל רגע קשה או התמודדות, הבה נראה את אצבעותיו הכרותות של ר' יעקב מתחת המכונה, את הסיכוי האפסי שנתנו הרופאים לחיבורן מחדש, ואת אצבעותיו כיום - כפי שתחזינה עיניכם בתמונה. כדי ללמדנו:

בעת קושי - הבה נרים עינינו לה' ונודה לו על כל חסדו הטוב. תמיד יש על מה להודות, תמיד יש נקודות אור, גם בעומק האפילה. כל המוטל עלינו הוא להודות עליהן מכל הלב, ולהוסיף הודאה נרגשת על הקושי, מתוך אמונה שאבא טוב ומיטיב לא מביא עלינו קושי סתם, זה בוודאי לטובתנו - על אף שלא תמיד אנו יודעים למה...

אז הבה נודה לו מכל הלב, תשתתף נפשנו ברינת 'מודים אנוחך לך'. ה' גומל עימנו חסדים טובים לאלפים ורבבות, הבה נודה עליהם בכל פה. וכשנעשה זאת בעת קושי או צרה - נזכה שהוא יתברך יאר את חיינו באור הישועה, ואז נודה לו שיר חדש ומיוחד, בהודאה עמוקה על כל חסדיו הטובים אשר גמל עימנו!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס